

חלק א – הצגת הסיפור האישי סביב נושא העבודה

- התבגרות מערבית מול גישה מזרחית
- תרמילאות ישראלית
- הבנייה עצמית

"לפני שטסתי הרגשתי שהקירות סוגרים עלי, הייתי גמור אחרי הצבא. שירתי בקרבי, ועם כל כמה שהיה מעניין כבר לא יכולתי להיות יותר ישראלי שנלחם בפלסטינאים כל היום. רציתי להתרחק כמה שיותר מהר, להיות חופשי בלי שאף מפקד יגיד לי מה לעשות, בלי להסתכל על השעון...

...כשטסתי חל מהפך ביחסים שלי עם ההורים אבל עד אז היו לי מריבות אינסופיות בתיכון, כי אני התעקשתי על דעתי, וגם הם. בצבא הייתה הפוגה כי הייתי בקרבי, ונהניתי מהפינוק שלהם...

... עליתי למטוס, לבד... שם התחברתי עם מלא חברה צעירים שטסים. משם אתה מתגלגל. לא רציתי להגביל את עצמי לאנשים מסוימים...

...וכולם מסתדרים באורח פלא, ומוזרה מאוד תחושת הרגיעה באוויר, וגם אין כעס או עצב וגם אין שמחה. פשוט מדהים!

... חצי שנה בה חרשתי את הודו מצפונה הירוק, דרך רג'סטאן, גואה, דרך ההרים בדרום, עד לקניאקומרי (מה שקרוי ה"שפיץ"),

... באתי לכאן כדי ליהנות, לבלות, להרגיש את החופש שכל כך היה חסר לי וגם למצוא את

עצמי מחדש. זה בעצם ה- STATE OF MIND של חופש פנימי שלא הרגשתי קודם לכן. זו תחושה מהנה ומשכרת שרוצים ממנה עוד ועוד. בחופים הדרומיים גיליתי גן עדן, **בגרושים אתה יכול לגור על הים, לאכול כמו מלך, לעשות מסאז'ים, בעצם לבזבז את הזמן ולא להרגיש אשם בכך. ההרגשה הזאת שיש לך אינסוף חירות ושחרור מכל מה שלוחץ עליך, הנופים המדהימים. יש יותר טוב מזה?! אהה...כן... בין לבין אתה מגלה דברים חדשים על עצמך [שתיקה ארוכה...]. הודו הציעה בנדיבות ואני לקחתי...סמים, מסיבות, חופש מוחלט, מחירים זולים, חברה טובה והרגשת בית.** לא סתם כל מטייל ישראלי בהודו אומר:

"EVERYTHING IS POSSIBLE IN INDIA"

... כשהגעתי להודו, הגעתי עם רצון אדיר להתחדש, להתרגש, לנסות דברים. רציתי להשתחרר מהכל, השגרה הזאת של הצבא ישבה לי על העורף. כל רגע יכול להיות הסוף שלך ממילא, אז למה לא ליהנות מהחיים בינתיים. ואם אפשר גם לראות דברים חדשים, להתנסות בחוויה אחרת, אז למה לא?! לא וויתרתי, **יצאתי גם למסיבות וטראקים אתגריים, רציתי ליהנות מהחופש שלי... כמה שאפשר. גם השתמשתי בסמים קלים [קצת נבוך...] קנאביס עם החברה, לפעמים אקסטוטים במסיבות, אבל לא תמיד.** דאגתי לשים גבול ולשמור על עצמי. באתי לחופש, ידעתי שאני אנסה אבל גם ידעתי לשמור על עצמי.

...אחרי חצי שנה בערך הרגשתי כבר געגועים למשפחה, בעיקר, לאוכל של אמא, לאחים שלי. את יודעת [שותק...], בהתחלה רציתי לאכול את כל העולם, אז אף אחד לא היה חסר לי. אחרי כל כך

הרבה זמן **הכל מקבל משמעות אחרת, אתה מתחיל להבין ולהפנים איפה אתה נמצא וכמה המשפחה חסרה לך.**

...מה שכן, בטיול הזה **העצמאות האישית שלי פרחה. בניתי יחסים אינטימיים וחבריים מחוץ למסגרת הצבאית שהייתי בה. נפתחתי לאנשים, ניהלתי שיחות נפש על רגשות, מה שלא הייתי מאמין על עצמי כי הייתי מאוד מופנם רגשית.** עד היום נשארתי בקשר עם חברים. אחד מהם הוא חבר טוב שלי היום. בעצם הרווחתי חבר לחיים. אין ספק **שהתבגרותי בטיול הזה, למדתי המון על עצמי, על אנשים ועל הסביבה בכלל.** הטיול הזה נתן לי דרייב לחיים. **למדתי כל כך הרבה על עצמי, מה מותר?! מה אסור?! על מה הייתי מוותר ועל מה לא, הרבה תובנות קיבלתי.** כשהרגשתי שמיציתי, חזרתי **וחזרתי עם מרץ ומוטיבציה מטורפת להירשם ללימודים לתואר ראשון.** כשנחתי בארץ לקחתי לי שבועיים התאקלמות מחדש ומיד התחלתי בחיים האמתיים. אז זהו... זו הייתה הודו שלי, שבעה חודשים אינטנסיביים, מלאי חוויות".

"בהתחלה היה לי הלם תרבות, בארץ אנחנו רגילים לערכים אחרים כמו לעמוד בזמנים, להתארגן נכון, **מחנכים אותך להצלחות.** בהודו התרבות אחרת לגמרי, השעון לא מנהל לך את החיים, יש **שלווה, יש אהבה, חום, אתה מתחבר לאנשים,** גר בין המקומיים ב"גסט האוס", אוכל בדר"כ במסעדות פועלים, הכל יותר רך ונעים. כל אזור יש אקזוטיות מיוחדת, משהו שאי אפשר לתאר במילים. **הפתיחות של האנשים יוצרים ארץ שהיא מקבלת וסובלנית.** אתה כל הזמן בקשר עם אנשים, **בכל מקום עם חברה/ תרמילאים ישראלים, איפה שאתה הולך אתה פוגש אותם,** עם מקומיים כמובן! וגם היו מלא תרמילאים מכל העולם. זה מקום שכולם מתחברים עם כולם".

... הכל דינאמי. אתה קם בבוקר וזורם. אין תכנון מדויק, אתה יוצא לרחוב בבוקר רק בשביל לקנות משחת שיניים, וחוזר בערב אחרי יום עמוס חוויות, או שפעם אחת פשוט הלכתי ברחוב וראיתי שלט של קורס יוגה יומי, **לא תכננתי ללכת לקורס יוגה, פשוט החלטתי באותו רגע לנסות את העניין.** אתה לא יכול שלא להתערבב עם האנשים, אתה חווה את הרחוב, את הדת, את התרבות. **ואם בא לי להיות עם עצמי לבד לוקח לי את הזמן הזה,**

כשאתה בקבוצה אתה מרגיש שייך, מתחלק, זורם יחד עם כולם, **עושה מה שכולם עושים..** אוכלים ביחד, ישנים ביחד, מסיבות, צחוקים, מסאז'ים..."

... **היום אני במקום אחר לגמרי. יש לי עבודה מסודרת, אני רוצה משפחה, ילדים.**

אז, זה היה מאוד נכון. חוויה ענקית שלגמרי לא הייתי מוותר עליה באותה תקופה".

חלק ב – ניתוח הסיפור וקישורו לתהליך ההתבגרות של המרואיין במסע, תוך שימוש בתיאוריות התבגרות.

לפי טענתה של דר' מעוז (מעוז, 1998) כל מי שנמצא בצומת דרכים בחייו, לקראת שלב חדש – סובל ממשבר, אז עולה מידת הפגיעות והרגישות ויכולת להתבונן פנימה. הנסיעה להודו מתרחשת בשלב מעבר – אחרי השרות הצבאי: סיום תקופת המסגרות המחייבות ותחילת האזרחות. הנסיעה להודו, דווקא היא דרך להתמודד עם הקשיים והשאלות, העולים עקב השינוי הצפוי.

רובי מתאר כי הקושי שלו היה בתחושת החנק שהטילה עליו המסגרת הצבאית. שחרור מתחושה זו אפשר לו, בין השאר, להתאחד עם מחשבותיו, להיות עם עצמו למשך זמן לא מוגבל ולהגיע לתובנות לגבי עצמו. לפי דעתי אין הוא חווה משבר עמוק עקב הכניסה לשלב האזרחות, אלא היה זקוק למרווח נשימה וגיבוש אישיותי, לפני הכניסה לשלב האינטנסיבי הבא בחייו.

הסיבה לטיול (שם): רבים חוו משבר בזמן שירות צבאי, עקב הצורך לציית לחוקי צבא נוקשים ולמפקדים.

רובי מתאר כי השרות שלו היה אינטנסיבי ואף טראומטי. חייל קרבי שחש כי כל היום הוא נלחם בפלסטינאים – חיפש להתרחק כמה שיותר מתחושות הלחץ והעוינות.